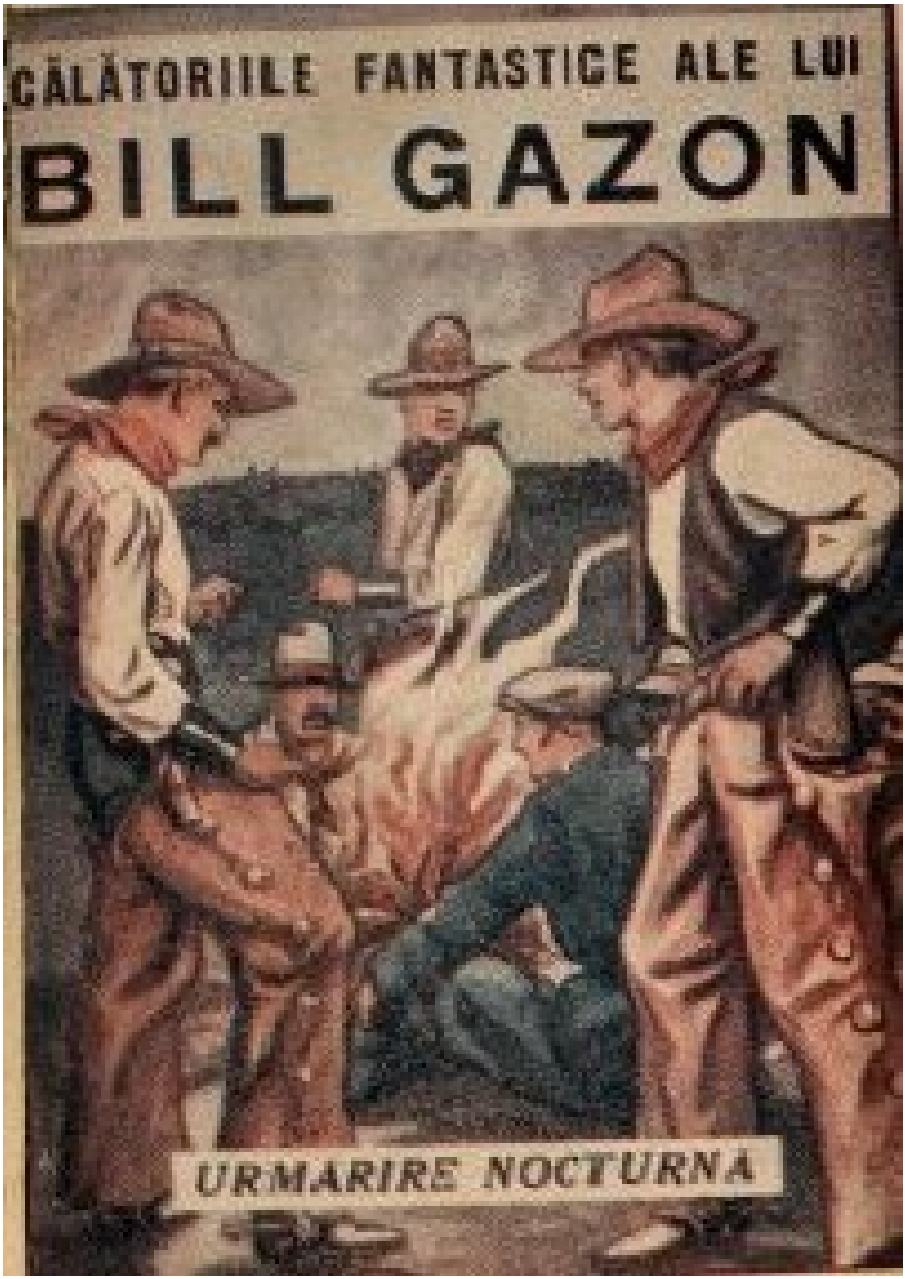
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
URMARIRE NOCTURNĂ

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

URMĂRIRE NOCTURNĂ

Nr. 30

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

URMĂRIRE NOSCTURNĂ

Capitolul 1

Obstacole vii

Preeria de o vastă întindere, se topea în cerul întunecos al nopţii, fără să se termine şi, totuşi, încheiându-se lângă automobile. Luminile acestuia spintecară încă o bucată bezna, luminând şoseaua, care, de fapt, nu era şosea.

La volan şedea Bill Gazon, care se uita la lumina ce aluneca cu aceeaşi iuţeală ca şi maşina. Pe de lături, însă, întunericul era aşa de ma-re că nu vedea pe Sam, prietenul său negru, ci numai îl simţea.

Deodată, descoperi înaintea sa, la câţiva metri călăreţi, *cow-boy*, îi se păru chiar că aude nişte cântece şi opri motorul. Păstorii cântau, în tăcerea nopţii, nişte arii melancolice, ce trădau, vădit, dorul de patrie.

O patria ! De când o părăsisie ! Şi când o va revedea ? În orice caz, nu până a nu-şi fi îndeplinit ţinta. Îşi înălţă statura. Nu-i era permis să se moaie.

Cântecele îbcetară subit, iar în locul lor răsunară înjurături. Desluşi, lalumina focului, nişte siluete cari alergau de colo până colo, agitate, iar apoi avântându-se pe cai. Ce s'o fi întâmplat ?

Sgomotul surd, produs de tropăitul a mii de picioare, îi pătrunse la ureche. În acelaşi timp, Sam îl înghionti.

- Atenţie ! Vite cornute conservate viu !

Şi o clipă în urmă, se iviră, în lumina farurilor dela automobil, primele vite: o cireadă care, din cine ştie ce motive, va fi scăpat din ciur-dă şi se îmbulzea acum într'o singură direcţie, călcând sub copite tot ce-i răsărea în cale.

Bill Gazon chibzui repede. Dacă maşina nu rezistă puhoiului, atât el cât şi Sam erau pierduţi. Ca să-l ocolească, fie pe dreapta, fie pe stân-ga, nici că era de gândit, iar la o fugă pe jos şi mai puţin.

Ce era de făcut ?

Orbite de lumina puternică, primele dobitoace îşi încetiniră mer-sul, aplecându-şi în tremur capetele, dar împinse de cele dela spate, ve-neau tot mai aproape. Nici că era cu putinţă să te strecori prin matahalele acelea. Chiar dacă Bill Gazon ar fi dat drumul maşinei, cu toată viteza, ar fi culcat la pământ pe cele din frunte, dar apoi s'ar fi isprăvit. Sam îl luă de braţ şi voi să se caţere în locurile din fund.

- Hai după mine ! Ne ajung mai târziu dacă stăm în fund. Te po-meneşti că hodoroaga asta le ţine piept.

- N'are niciun rost.

Şi pe când Bill Gazon căuta cu înfrigurare o soluţie, apăsă meca-niceşte pe sirenă. La auzul ţiuitului, dobitoacele ridicară, speriate cape-tele, închizând orbite ochii. Sub apăsarea neîntreruptă a mâinii lui Bill Gazon, sirena chiuia într'una.

Era salvarea.

Copleşită de frică, de necunoscut, cireada se întoarse, irupând-o spre dreapta. În acest moment sosiră şi *cow-boy-ii* cari o înconjuraseră pe un arc mare şi o goniră spre locul de păşune. Merse însă şi mai repe-de, al sunetele de sirană cu cari Bill Gazon venea în urma lor. Ele ajun-seră în sfârşit la izlaz şi se liniştiră.

Bill Gazon opri lângă tabără, coborînd cu Sam. *Cow-boy-ii* se adunară în jurul lor, povestindu-le că ciurda fusese răzleţită de un Indian hoţ, care înjunghiase o vită spre a procura căminului său carne proaspă-tă. Din păcate, nu-l prinseseră, căci altfel.... Făcură un gest foarte semni-ficativ.

Bill Gazon reflectă: n'ar putea cumva păstorii aceştia să-i spuie dacă Japonezii au trecut pe aci ? De sigur că ei poposeau aci de câteva zile; era dar cu putinţă să afle oarecari amănunte asupra duşmanilor săi.

- *Gentlemen*, n'aţi putea să-mi spuneţi dacă au trecut pe aci două automobile cu Japonezi ?

Nu primi niciun răspuns şi se uită mirat în jurul lui. Întrebarea sa provocase un efect extraordinar. *Cow-boy-ii,*cari până mai adineauri, glumiseră şi râseseră , amuţiră dintr'odată şi se priviră întrebători. Ce o fi însemnând aceasta ? Nu-l pricepuseră bine ? Îşi repetă întrebarea adă-ogând:

- Eu mă ţiu după sceleraţii ăia galbeni, ca să le cer socoteală şi să scap pe sora mea.

Tot nu-i răspunse încă niciunul. Uimirea lui creştea. La un semn al vătafului, păstorii se năpustiră asupra celor doi prieteni, complect sur-prinşi şi, până ce să se poată apăra, fură legaţi, fedeleş. Bill Gazon clocotea de furie. Ce, înebuniseră ăştia ?

- Ce înseamnă asta, boys ? De când trataţi astfel pe oamenii cins-tiţi ? Isprăviţi-o cu gluma asta stupidă !

Vătaful smucea nervos de legătura dela gât. Vădit că era încurcat şi nu ştia cum să explice celor doi prieteni subita schimbare ce interve-nise în purtarea

păstorilor. Se uită nedumerit la camarazii săi, dar ei îi dădură de înţeles, prin semne, că el are cuvântul, în calitate de şef. Dân-sul socoti, în cele din urmă, că a găsit cuvintele potrivite şi se apropiă de Bill Gazon.

- *Yes*, e o chestie afurisită. E adevărat că Japonezii au trecut pe aci înaintea dumitale şi ne-au plătit parale bune ca să vă sucim gâturile. Jumătate din ce am încasat am şi cheltuit-o.

- Ei acum, sunteţi voi aşa de lipsiţi de cinste, şi uitat-aţi până într'atâta de principiile omeneşti, încât, pentru răsplata de Iuda a unor bandiţi japonezi, cari se îndeletnicesc cu răpirea de fete, să vă mânjiţi mâinile cu sângele oaspeţilor voştri ? Nu numai atât, dar lăsaţi două fete albe pradă mişeilor galbeni; sora mea şi prietena ei. De când sunteţi atât de orbi ca să nu deosebiţi culoarea albă de cea galbenă ? Ca băieţi cinstiţi, ar trebui să ştiţi ce aveţi de făcut.

Cuvintele lui Bill Gazon nu-şi greşiră efectul. Păstorii cătară în pământ, nehotărâţi şi încurcaţi, apoi se uitară iarăşi la vătaf. Acesta nu prea se simţea la largul lui şi scuipă în foc tabacul ce-l mesteca, neştiind ce să facă.

- Da, zău, chestia e cu bucluc. Am primit banii şi n'avem cum să-i înapoiăm.

- Japonezii nu vroiau decât să mi-o ia înainte ca să scape de noi. Nu ţineau ei atâta ca să fim morţi, cât să nu-i putem urmări.

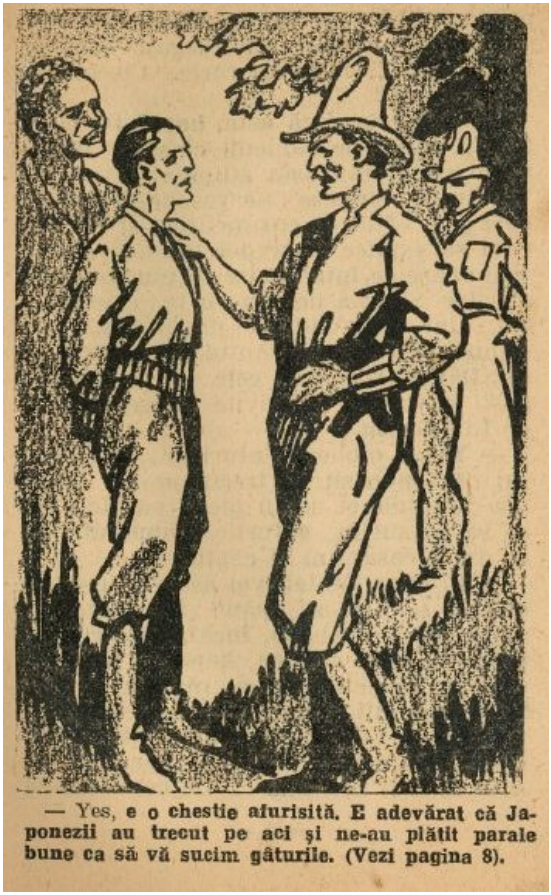

— Yes, e o chestie aiurisită. E adevărat că Japonezii au trecut pe aci şi ne-au plătit parale bune ca să vă sucim gâturile. (Vezi pagina 8).

Vătaful se uită la camarazii săi, cari dădură din cap, în semn că aprobă soluţia pe care o ghiceau. Bătu pe umeri pe Bill Gazon şi râse :

- Râmăi deci la noi peste noapte şi cu asta am împăcat pe toţi.

- Perfect ! - se bucură Bill Gazon.

Pericolul cel mare fusese înlăturat.

- Dezlegaţi-ne atunci de feşele astea ! dacă rămânem la voi, să putem măcar mânca şi dormi ca lumea. Ne sunteţi superiori numericeşte, aşa că nu e niciun pericol că vom fugi. Vreau să sper că aveţi şi

pentru noi ceva de halit, căci ne chiorăie maţele de foame.

Păstorii îi făcură pe plac, căci, fiind în număr mare se simţeau prea siguri de dânşii, aşa că luară pe cei doi prieteni în mijlocul taberei. În curând, se încinse un ospăţ sdravăn, la care Bill Gazon şi Sam par-ticipară vârtos.

Negrul încercă să atragă asupra sa privirea prietenului său alb, ţinând să ştie ce gânduri îl molcomesc. Acesta însă nu încetă să se între-ţie cu păstorii. În sfârşit, înfăşuraţi în pături, se culcară în jurul focului.

Se scurse o oră, Bill Gazon atinse cu piciorul pe Sam, care dor-mea lângă dânsul, dar era cu capul întors în partea cealaltă şi nu reacţio-nă la lovitură. Prietenul, supărat era cât pe aci să-l izbească din nou, de astădată mai tare, când Negrul întoarse ca din întâmplare capul. Bill Gazon îi clipi din ochi spre locul unde ledea cow-boy-ul pus de pază.

Sam ghici pe dată ce voia prietenul.

Se ridică încet, desfăcându-se din pături şi se furişară, cu respira-ţia reţinută spre omul de lângă foc.

Pe pământul luminat de flăcări se desfăşură în curând o luptă de umbre. Mâini gesticulau cu aprindere, un ghem de oameni se svârcoleau pe pământ şi, în cele din urmă, se ridicară două siluete, iar o a treia ră-mase jos.

Motorul începu să duduie şi cari dormeau tresăriră speriaţi, dar până să-şi dea seama ce se petrece, maşina cu luminile-i orbitoare dispă-ru în bezna nopţii. Gloanţele descărcate după fugari îşi greşiră ţinta. Înjurând, păstorii dezlegară pe camaradul lor, se înfăşurară iar în pături şi se culcară din nou.

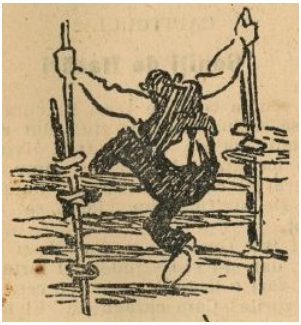

Capitolul 2
Goniţi de flăcări

Se scurse ceas de ceas. În curând, avea să se lumineze de ziuă, dar cei doi prieteni tot nu vedeau încă ivindu-se nicio localitate. În ace-laşi timp, noaptea era tot aşa de zăpuşitoare cum fuse şi ziua. De jur îm-prejur, iarba se uscase de tot.

Lui Bill Gazon îi se închideau mereu ochii, dar şi-i redeschidea cu forţa. Deodată, zări o licărire roşie pe cer. Să fie oare zorile ? Cam caraghios ! Ei mergeau direct spre Est, aşa dar spre răsăritul soarelui, iar lumina venea din dreapta, dela Sud.

Opri maşina, ca să se orienteze. Simţi deodată miros de ars. Trase o gură de aer. Nu, nu se înşelase. Lumina toşie provenea de un incendiu, asupra căruia se dumeri curând.

- Sam arde preeria.

Şi cei doi prieteni se uitară aiuriţi la spectacolul cel tot atât de frumos pe cât de înfiorător. Mânată de

furtună, marea de flăcări care onduia pe imensa întindere se tot apropia.

Fumul svârlea pale de scântei cernute ca prin sită, cari se pier-deau în întunericul cerului. Transportaţi de fantastical spectacol, uitară de tot ce era în jurul lor. Deodată însă Bill Gazon tresări din visare, dân-du-şi seamă de pericol.

- Dacă maşina noastră nu merge mai repede ca focul, apoi sun-tem iremediabil pierduţi.

Motorul zuruia şi roţile abia de atingeau pământul. Bill Gazon se uita mereu la dreapta, constatând cu spaimă că flăcările se apropiau din ce în ce. Fumul gonit de furtună îi îngreuia respiraţia. Îşi apăsa batista pe nas şi gură şi sta aplecat pe volan.

O clipă în urmă, focul ajunse pe şosea, închizându-le calea. Nu puteau trece prin flăcări fără ca benzina să nu facă explozie. Aşa dar, pe stânga !

Întoarse cârma, maşina schimbă direcţia şi părăsi şoseaua, luând-o pe delăturea preerie, fugind de elementul cotropitor.

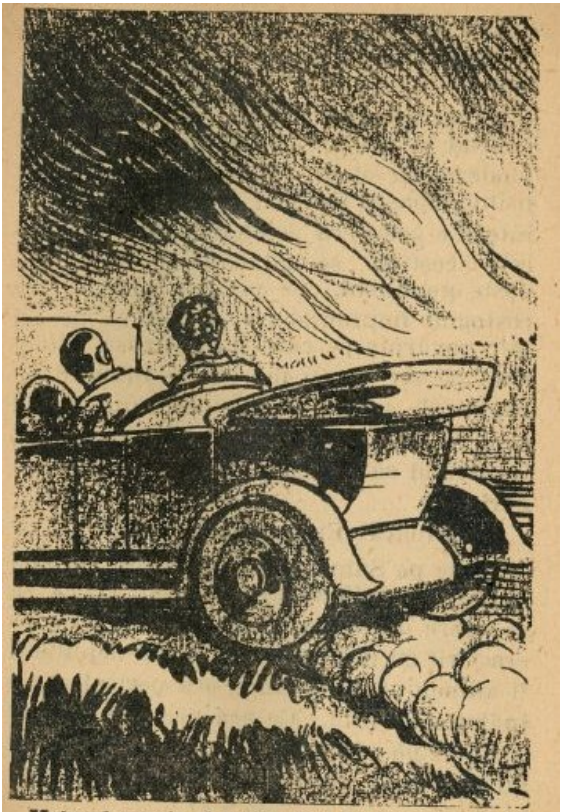

Motorul zuruia şi roţile abia de atingeau pământul. (Vezi pagina 13)

Bill Gazon nu vedea încotro mâna. Fumul îi intra în ochi. Se ţi-nea încleştat cu mâna de volan, tot mergând înainte, ca să scape de urgia nimicitoare a flăcărilor, cari nu cunoşteau nicio cruţare.

Deodată, automobilul se izbi de ceva şi se răsturnă. Cei doi prie-teni fură svârliţi afară, sburând cât colo. Poftim, alta acum ! Bill Gazon se frecă pe frunte. Să se fi isprăvit totul ? Nu, nu, nu voia să se dea bătut. Spaima îl făcu să uite de dureri. Sări în picioare, terbuind să facă ultima încercare; aceea de a fugi pe jos. Dar unde era Negrul ?

- Sam !

Niciun răspuns. Îşi roti ochii în toate părţile. Îl găsi zăcând inert pe pământ. Din trei salturi fu lângă dânsul. Sam nu se mişca; îl ameţise căderea.

Marea de flăcări se apropia din ce în ce.

Devotament pentru devotement ! Un adevărat om nu-şu părăseşte niciodată camaradul la restrişte, chiar dacă e de rasă neagră. Îl ridică pe umăr cât era el de greu şi, gârbovit sub povară,o luă la fugă, poticnindu-se adesea, dar mereu revenind pe picioare. Sângele îi se suia la cap şi tâmplele-i zvâcneau; inima îi bătea vehement, iar plămânii îi pufăiau ca foalele. Nu-i era însă permis să slăbească.

Întoarse capul. Focul avea să ajungă curând la maşină şi carbu-ratorul să explodeze, iar el nu ieşise încă din raza primejdioasă. Frica îl gonea mereu înainte. Ce greu era prietenul său ! Picioarele acestuia se bălăbăneau, lovindu-l peste genunchi. Se poticni, căzu şi se rostogoli îm-preună cu povara sa pe un mic povârniş pe care nu-l văzuse, nimerind pe un teren mocirlos. Dibuind cu băgare de seamă, dădu peste un lichid cald. Ce să fie asta ? Se târî în genunchi, încercând să străbată cu privi-rea întunericul.

O băltoacă ! Era salvarea dorită.

Trase pe Sam spre el, şi-l stropi cu apă multă, procedând identic şi cu el, ca să se apere de scânteile sburătoare. Aci jos, era ferit cu priete-nul său, focul neputând fi alimentat. În schimb era pericolul să se înă-buşe de fum. Ce era deci de făcut ? Acoperi pe Sam cu o basma umedă pe gură şi nas, ferindu-se şi el în acelaşi mod.

O troznitură teribilă sgudui văzduhul. Îşi înălţă capul. Focul ajunsese la maşină şi aceasta explodase. Câteva secunde în urmă, flăcă-rile pâlpăiră peste cei doi. Bill Gazon închise, orbit ochii şi se aplecă asupra prietenului său. Fumul ce urmă aproape să-i asfixieze.

Peste câteva minute fu însă risipit de vânt. Bill Gazon aspiră cu sete aerul proaspăt. Apoi, udă fruntea Negrului, care deschise, în sfârşit ochii. Bill Gazon îl privi încântat.

- Sam, am scăpat. Focul a trecut şi n'a distrus decâr automobilul. Ce are aface însă ? Bine că suntem noi teferi !

Sam se ridică, şi se uită în juru-i. Încetul cu încetul, se dumiri asupra celor petrecute în timpul cât fusese năucit. Luă mâinile lui Bill Gazon într-ale lui şi-i le strânse.

- Cum să-ţi mulţumesc ?

- Lasă, Samule ! Era datoria mea. Suntem chit. De când ne întâl-nirăm în America-de-Sud, am trecut prin multe peripeţii şi tu mi-ai fost întotdeauna un camarad bun, gata să te sacrifici pentru mine. Acum e vorba cum ajungem mai departe. De automobil ne-am curăţat.Va trebui s'o întindem pe jos, ca nişte bieţi vagabonzi.

- Am impresia că întâmplarea asta a fost cea mai grozavă prin câte am trecut, - zise Sam îngândurat.

Capitolul 3
În captivitate

Cei doi prieteni ieşiră din baltă şi priviră în jurul lor. Preeria pă-rea îngrăşată cu cenuşă. Chiar că era îngrăşământ, căci ploaia viitoare avea să facă să încolţească o verdeaţă nouă, viguroasă. Nu găsiră din maşina lor decât nişte fierării topite. Nu mai era nimic de făcut din ea.

- Trebue acum să încercăm să ajungem iar la şosea şi apoi să dăm de o localitate unde să ni se ofere posibilitatea de a înainta mai repede. Nu prea mă împac eu cu ştrăpăţuiala asta, căci am alergat destul în viaţa mea.

Ceasurile se scurgeau unul după altul. Soarele răsărise de mult, dat tto nu se vedea ţipenie de om. Abia pe la amiază, cum ei abia de-şi mai târau picioarele, tăriră primele case. Vederea lor le insuflă noui pu-teri şi-şi iuţiră paşii. Ajunseră în curând în piaţă şi se opriră la un birt, ca să-şi împrospăteze forţele. Când însă deschiseră uşa prăvăliei, Bill Gazon se retrase îngrozit. Era oare o fantomă ? Să-şi creadă ochilor ? Dar nu, nu era o nălucă şi nici nu putea să fie. Era convins de realitate şi totuşi, şovăia să intre.

Lângă tejghea şedeau doi japonezi.

La toate s'ar fi aşteptat, dar nu ca să-şi găsească duşmanii aci ! Gândurile-i se învolburau prin creier. Cei doi Japonezi erau singuri aci sau şi alţii ?

Aceştia văzuseră şi ei pe cei doi prieteni şi-i recunoscuseră ime-diat. Săriră în sus, surprinşi. Se reculeseră însă repede, ca şi cum ar fi aşteptat pe Bill Gazon. Unul dintr'înşii apucă de braţ pe şeriful ţinutului, care şedea lângă el, şi-i arătă pe cei doi prieteni cari stăteau în prag şi a căror îmbrăcăminte era atât de murdară.

- Domnule şerif, ăştia sunt ăia doi hoţi cari ne-au furat automo-bilul.

Bill Gazon avu senzaţia că l-a pocnit cineva cu o măciucă. De toate mârşăviile îi crezuse capabili pe

Japoneti, dar ca să îndrăznească să-l acuze de hoţie, asta era prea de tot. În acelaşi timp, presimţi că au ademenit pe şerif de partea lor, pregătind de mult înscenarea aceasta. Funcţionarul (un fel de guvernator-judecător) se sculă şi se apropiă de drumeţi.

- Vasăzică, îmi sunteţi nişte derbedei. Ia daţi-vă mai încoace ! Aţi furat acestor gentlemen un automobile ? Vă recunoaşteţi vinovaţi ?

- Dacă aş fi furat vreun automobil, apoi ar trebui să-l am, dar n'am niciunul. E o minciună a acestor indivizi galbeni, cari au răpit pe sora mea.

Sub privirea fermă a lui Bill Gazon, şeriful se fâstâci şi se scăr-pină în barbă. Ba şi Japonezii se zăpăciră un moment, la acest răspuns neaşteptat. Apoi însă asaltară din nou pe şerif.

- Au lăsat maşina în voia soartei, când a năvălit incendiu peste ei.

- Dacă ar fi aşa, apoi am fi pierit sau credeţi că noi putem merge mai repede decât un automobil ?

Bill Gazon fierbea de mânie. Se stăpânea însă. Să iasă oare învin-gător, în acest duel de vorbe, cel care umbla cu şoalda ?

Şeriful îşi luă un aer marţial şi chemă pe subalternii săi. Apoi zise tânărului:

- Voiu examina întreaga afacere. Îţi încuviinţez să te odihneşti puţin. Şi, dacă eşti cu adevărat nevinovat, îţi vei continua mâine drumul.

Bill Gazon fu dus cu Sam la ferma şerifului, unde un mic grajd servea caarest. După ce îl încuiă, se apropiă de fereastra cu gratii şi îi strigă înăuntru tânărului:

- Vasăzică nu te recunoşti vinovat ?

- Nu, domnule şerif. Japonezii v'au minţit. Eu îi urmăresc fiindcă au răpit pe sora mea şi prietena ei şi vor să ne reţie cu orice preţ, ca să câştige distanţă. Prietenul meu o poate întări prin jurământ.

- Te cred ! – râse şeriful.

- Pesemne că vă plac mai mult minciunile celor două dihanii gal-bene decât adevărul, - răspunse Bill Gazon.

- Las'c'o să vezi dumneata !

Şeriful se făcuse răşiu de furie şi se duse. Cei doi prieteni însă înfulicară cu poftă ce li se aduse şi se întinseră în carceră ca la ei acasă.

Ultimele raze de soare se răsfrângeau prin celulă, când Bill Gazon se deşteptă, vioiu şi sănătos. Ascultă, zâmbind, concertul de sfo-răituri al prietenului său negru, apoi îl deşteptă.

- În picioare, Samule ! Acu'-acu' vine clipa în care va trebui să ne punem pe lucru. Japonezii s'au arătat de sigur foarte generoşi cu şe-riful, care nici nu s'o fi mai gândind la noi şi o să ne ţie câteva zile ares-taţi, ceea ce eu n'am de loc poftă. Vreau să ieşim de aci.

Sam clipi din ochi şi arătă fereastra cu gratii. Bill Gazon se apro-piă de ele ca să le examineze. Sări însă, speriat, înapoi.

Un om al şerifului se plimba prin faţa arestului.

Flueră printre dinţi. Evadarea pe fereastră era cu neputinţă din cauza santinelei. Merse la uşă şi se uită pe ocheţ afară. Dar şi aici fusese instalat un paznic. În ce culori negre trebue să fi zugrăvit Japonezii pe cei doi prieteni ca şeriful să recurgă la asemenea măsuri !

Şezu lângă Sam, cu care discută asupra mijloacelor de fugă. Ne-grul îşi frământa creierul, dar nu găsea nicio soluţie.

Când li se aduse cina prin ocheţ o luară, mâncarea şi se prefă-cură că se culcă. Bill Gazon trăgea cu urechea la paşii paznicilor cari fuseseră schimbaţi.

Sam sta treaz în culcuşul său. Din întâmplare lovi cu piciorul în perete. Drace, ce-i asta ? Lovi iar în acelaşi loc. Apoi se ridică cu băgare de seamă şi umblă cu mâinile pe acolo, după care, radiind de bucurie, făcu semn prietenului să se apropie.

- Căpcana asta are o gaură, - şopti el. Alţi “şoareci” şi-au croit pe aci o trecere secretă. Dacă dăm de o parte patul, putem scoate cărămi-zile.

Bill Gazon stete pe gânduri. Apoi, împinse încolo, împreună cu Sam, patul şi traseră un timp cu urechea.

Între acestea, se făcuse în celulă aşa de întuneric că dacă te uitai de afară, n’ai fi putut distinge nimic înăuntru. Cei doi prieteni scoaseră, cu multă băgare de seamă, o lespede din zid şi aer proaspăt le adiă în obraz.

Evitând cel mai mic sgomot, Bill Gazon scoase capul şi-şi roti ochii în toate părţile. Nicio santinelă nu era în partea aceasta. Se strecu-ră deci afară, se ghemui în umbra zidului şi făcu semn lui Sam să-l ur-meze.

Acestuia însă, cu umerii săi largi, îi fu mai greu să se strecoare, Bill Gazon trebui să-i ajute, trăgându-l de mână. Gemând, Sam voia în sfârşit să-şi tragă după el picioarele, când se întâmplă ceva neaşteptat. Izbi fără să vrea cu încălţămintea în zid şi o bucată mare se desprinse, căzând cu un uruit, la pământ.

Bill Gazon trebui să-i ajute, trăgându-l de mână.
(Vezi pagina 24)

Cei doi prieteni şi săriră în picioare şi se lipiră de zid, ascultând, cu respiraţia reţinută. Santinela dela uşă trebue să fi auzit zgomotul, căci veni în colţ strigând colegului:

- Ei, Bob, e ceva la tine ?

Celălat se apropiă de fereastră şi, de astădată, nu mai era de evi-tat să descopere încercarea de evadare. Bill Gazon însă tot nu-şi pierdu speranţa. Înghionti pe Sam şi tăbărî pe paznic.

Buimăcit de atacul nevăzutului adversar, paznicul căzu la pământ şi, până să poată scoate un ţipăt, Bill Gazon îi puse genunchiul în piept şi, pe când se

încleştase, cu o mână de braţul înarmat al santinelei, cu cealaltă îi ţinea gura astupată. Paznicul însă îl muşcă zdravăn.

Bill Gazon simţi o durere arzătoare şi totuşi, nu-i putea da dru-mul, fiindcă, altfel, ar fi alarmat întreaga fermă şi totul era pierdut. Până una-alta, însă, tot nu-l putea astâmpăra, neavând încotro decât să-l ţie locului până va reuşi Sam să biruie pe celălalt şi să-i vie într'ajutor.

Dar dacă n'ar reuşi ? Poate că şi Negrul aştepta la rându-i aju-torul lui. De, era cam albastru ! Dar, pe când Bill Gazon căuta o soluţie, Sam se apropiă pe furiş. Izbutise ! Pleznise în cap pe paznic şi-l ameţise pe dată. După aceea, îl legase şi-i luase arma.

Cu ajutorul lui Sam, reuşi acum să reducă la tăcere, pentru un timp oarecare, şi pe a doua santinelă. Îi luă puşca, şoptindu-i la ureche să se despăgubească cu arma ce i-o luase lui şeriful.

Respiră adânc. Încercarea de fugă tot reuşise.

- Acum să vedem dacă mai sunt aci Japonezii şi, după aia, să ne luăm tălpăşiţa. Poate izbutim să prindem banda în comuna apropiată.

Şi tot pitind-se în umbră, se îndreptară spre birt. Bill Gazon se uită cu atenţie pe fereastră, îm prăvălia bine luminată, şi văzu pe Japo-nezi gata de plecare şi luându-şi rămas bun dela şerif, a cărui faţă radia de voioşie. La uşă, aşteptau doi cai, cari, de sigur, le aparţineau lor.

Bill Gazon îşi trecu mâna peste frunte. Dacă Japonezii îşi conti-nuă călare drumul, şi încă noaptea, apoi locul unde poposise grupul prin-cipal nu era departe. Trebuia dar să încerce să-i urmărească, dar ca să facă aceasta pe jos, nu prea erau perspective de succes !

Îi veni o idee. Nu era greu de găsit popasul bandei galbene, căci dacă ar merge numai pe şosea, încă wera firesc să ajungă acolo.

- Sam, vom fi nevoiţi acum s'o luăm în pas gimnastic şi, chiar dacă n'o să ajungem înaintea lor în comuna vecină, tot n'o să sosim prea târziu. Poate că punem chiar la noapte capăt sbuciumărilor noastre. Dă-i drumul ! Galop !

Şi o porniră în goană, ca să câştige o distanţă cât mai mare. Bill Gazon se uita mereu înapoi, dar tot nu se vedeau călăreţii. Sam mormăia îmbufnat, căci nu-l prea încânta alergatul ăsta şi nici prietenul său alb n'ar fi putut afirma contrariul.

- Ar fi trebuit să ne împrumutăm din grajdul şerifului doi cai, ca mulţumire pentru găzduire, - zise Sam ironic.

- De, era bine însă să te fi gândit mai de mult la asta – îi ripostă Bill Gazon. Cine ştie însă dacă am fi reuşit fără vâlvă. Dar sati, am o idée ! Ne pitulăm înstufişul de colo şi încercăm să împrumutăm dela Japonezi cărora le datorăm toate astea.

Sam se declară de acord, căci, în orice caz, îi surâdea mai bine aceasta decât să-şi prăpădească bunătate de picioare. Şoseaua făcea aci o cotitură pe care creştea stufiş des. Nici că-şi puteau alege un loc mai ni-merit pentru excutarea planului lor.

Auziră în curând, în tăcerea nopţii, zgomot de potcoave. Veneau Japonezii. Inima lui Bill Gazon îşi iuţi bătăile. Nu sta el ca un bandit la pândă, gata să săvârşească un atac la drumul mare ? Purtarea Japonezilor însă-l silea la aceasta.

Călăreţii se apropiau tot mai mult. Se simţeau în apele lor, şi râdeau, veseli că reuşiseră să se cotorosească, pentru un timp mai înde-lungat de urmăritorii lor.

Trecură pe lângă ascunzătoarea celor doi prieteni.

O clipă în urmă, Bill Gazon urmat de Sam, sări asupra cailor, îi apucară de căpestre şi, cât ai bate din palme, traseră jos pe Japonezii sur-prinşi şi-i legară. Aceştia îşi dădură abia acum seamă cine-s agresorii şi nu mai încetau să'njure, dar fără folos.

- Să-i proptim colo, de copacul acela, ca să nu răcească, dacă-i lăsăm pe pământ, să se aleagă şi cu un guturaiu ! – propuse Sam.

- Admis !

Şi cei doi prieteni îi ridicară pe craca joasă a unui pom, de care-i legară, într'o poziţie cât mai tihnită, fără ca, totuşi, duşmanii să se poată desface aşa de uşor.

- E o noapte caldă şi'nstelată, aşa că vă puteţi îmbogăţi cunoştinţele astronomice, fără să vă temeţi că o să răciţi. Noapte bună !

Şi Bill Gazon se depărtă, salutându-i amical, după care se avântă, cu Negrul, în şea.

- Ei, Samule, acum nu te mai poţi plânge că abuzez de picioarele tale.

- *No* !

Şi Negrul râse cu poftă.

Aventura aceasta mică îi făcuse mare plăcere.

Călăriră în tăcere, două ceasuri, când la pas, cînd la trap, până răsăriră, în sfârşit, înaintea lor lumini. Acolo era dar aşezarea căutată. Bill Gazon nu cunoştea numele localităţii. Dar ce-are aface ? Chestia era că aci avea să găsească pe sora sa şi răpitorii ei.

Negreşit, n'avea s'o scape fără luptă. Nu se temea însă. Era gata să-şi rişte şi viaţa.

Opri calul şi făcu semn lui Sam să-l imite. Cele câteva ferestre luminate păreau, în întuneric, nişte licurici imenşi. Poate că la una din ele şedea Thea, uitându-se afară şi gândindi-se la mama sa, la casa părintească. Ce sentimente n'ar năpădi-o, ştiind că fratesău aleargă după dânsa ? Şi, decâte ori el nu fusese în

preajma ei ! Dar. De fiece dată, o soartă vitregă îi se pusese împotrivă.

Iara cum ? Se simţea tare. Credea în victorie, cu acea neînfrânată speranţă care e caracteristica tinereţii.

Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi voit să alunge gândurile de prisos. Acum nu era timp să visezi, ci să acţionezi, să-ţi fie mintea limpede, ca să rămâi călare pe situaţie.

Reflectă: nu era chiar aşa de uşor să scape pe Thea, căci nici nu ştia încă în ce casă se află. Dar, ca să-i ia pe duşmani prin surprindere, trebuia să ştie precis unde trăseseră. De sigur că la han. Dar dacă or fi două ?

- Ce-i cu tine Billo ? De ce ne pierdem vremea aici şi nu mergem înainte ? – întrebă Sam pe prietenul alb. Dacă mai zăbovim mult în locul ăsta, apoi le amorţesc cailor picioarele. Dă-i drumul !

- Aşa judeci cu mintea ta cam puţintică. Nu mă dumiresc în ce casă or fi tras Japonezii, dar tocmai asta trebnue să ştim, dacă vrem să-i luăm prin surprindere. Dacă am tot sta şi căuta, apoi dăm greş dela început. Să mergem însă mai departe.

Şi îmboldindu-şi calul Bill Gazon înaintă încet. Îl năpădi subit o nelinişte stranie, de care nu-şi da încă seamă. dar care-i risipi speranţele. Îşi puse de gând să străbată mai întâi localitatea, poate că i-ar fi cu putinţă să se uite prin camerele luminate şi să descopere ceea ce căuta.

Nu merseră departe când Bill Gazon îşi opri din nou calul şi întorcându-se spre Sam, care tot bâzâia un cântec, îşi duse degetul la gură, ca semn să tacă, după care, urmat de el, îşi mână calul în umbra câtorva pomi. Luna ieşise dintre nori şi, la lumina ei pală, văzură două făpturi umblând de colo până colo, prin faţa celor dintâi case. Dar iată că se apropiă de ele o a treia, şi toate trele se întreţinură, tot uitându-se dealungul şoselei ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

Cine erau aceşti trei bărbaţi şi pe cine aşteptau ?

Pentru Bill Gazon nu încăpea nicio îndoială. Erau Japonezi, cari aşteptau pe cei doi pe cari îi lgeseră de o cracă, sprea se desfăta şi ei la frumuseţile nopţii. Împărtăşi lui Sam presupunerea sa şi acesta dete din cap în semn de aprobare: erau duşmanii pe cari îi căuta.

Între acestea, cei trei Japonezi o luară pe şosea, apropiindu-se de grupul de pomi, unde aveau să dea peste cei doi prieteni.

Bill Gazon se gândi de n'ar fi bine să se ascundă şi să-i lase să treacă, după care s'ar putea furişa sper han şi să cautea colo pe sora sa. Dar dacă n'ar găsi-o imediat şi, în vremea aceasta, Japonezii sar întoarce. Tot planul i-ar cădea baltă. Sam îl ciupi de braţ.

- Ce ar fi dacă am tăbărî pe ăştia, căutând să-I facem nevătămători ? Am avea, după aceea, cel mult cu doi de furcă. Aici, în aer liber, cu siguranţă că-i biruim, dacă ne ţinem dârji.

Planul acesta surâse lui Bill Gazon. Sam avea dreptate şi era de crezut că lucrurile vor merge strună.

Cei trei Japonezi nu mai erau decât la câţiva metri de grupul de pomi. Cei doi prieteni dădură pinteni cailor, năvălind asupra Japonezilor, cari se zăpăciră complect. Bill Gazon şi Sam înhăţară fiecare pe câte unul. Al treilea însă sări înapoi, cu un strigăt de spaimă, dar scoase revolverul şi trase.

Un fulger brăzdă văzduhul şi detunătura sfâşie tăcerea nopţii. Glontele, care vizase pe Bill Gazon, îi nimeri calul, care de durere, se ridică în două picioare şi apoi căzu.

Bill Gazon se încurcă în scăriţă şi veni cu un picior sub cal, trebuind să dea drumul adversarului.

Sam înşfăcase deasemeni un Japonez, dar cum fusese întotdeauna un călăreţ neîndemânatec, se rostogoli din şea, împreună cu captivul său.

La un strigăt ala cestuia, ceilalţi doi se năpustiră asupra Negrului, acre nu se putu apăra, faţă de acestă forţă superioară. Cu toţi muşchii săi, nu fu în stare să se ridice, picioarele şi mâinile fiindu-i ţinute în loc.

Fu în curând legat şi Japonezii îl târâră spre un pom, unde îl înţepeniră. Bill Gazon văzuse lupta disperată a lui Sam şi înfrângerea lui.

Frica de a nu împărtăţi aceeaşi soartă îi dete puteri uriaşe, dar abia se desprinse cu multă trudă din poziţia-i periculoasă, când se pomeni cu cei trei Japonezi şi, în slaba licărire a lunii, se încinse o bătaie înverşunată.

Bill Gazon respinse primul asalt. Era însă într'o situaţie critică, din cauza durerilor ce le simţea la picior.

Japonezii îl atacară din toate părţile. Reuşi însă să înhaţe pe unul şi, ridicându-l, voi să-l azvârle în ceilalţi. Stând însă numai pe piciorul stâng, îşi pierdu echilibrul şi căzu cu capul înainte. Îşi dete însă imediat seamă de consecinţele ce le-ar avea această cădere.

Dete, deci, drumul adversarului şi se întoarse repede, ca să vie pe spate. Izbuti, dar Japonezii se năpustiră din nou asupra lui. Şi loviturile plouau peste el, deşi se apăra aşa cum putea.

Iată însă că primi din spate un pumn în cap. Se întinse lat, rămânând ţeapăn. Japonezii se priviră înmărmuriţi. Unul ascultă la iuţeală bătăile de inimă ale lui Bill Gazon şi dădu din cap. Cei trei Galbeni se depărtară puţin şi, după o scurtă consfătuire, alergară înapoi la locuinţa lor.

Sam asistase, cu respiraţia reţinută, la lupta aceasta. Începu acum să strige, crezând că prietenul său alb a murit şi ceea ce nu putuse face până în acest moment, îi reuşi acum, datorită disperării. Rupse frânghiile, se eliberă şi, alergând la Bill Gazon, îngenunchiă lângă dânsul. Auzi însă:

- Nu te iuţi aşa Sam ! Mă dor însă oasele. Au şters-o Japonezii ? Nu râde prea tare, căci altfel se mai înapoiază banda.

- N’au decât să poftească, n’au decât ! Mi-au revenit puterile dacă văd că trăieşti. - se bucură Sam.

Bill Gazon ar fi preferat să rămâie culcat atât de tare îl dureau oasele, dar gândul la sora sa îl îmboldi iarăşi. De piciorul drept nu se putea servi, fiind umflat straşnic. Ce era de făcut ?

Nu mai era în stare să urmărească pe japonezi. Nu se alesese nimic din surptiza ce se gândise s’o facă duşmanilor, mai degrabă contrariul. Din nou soarta fusese împotriva lui.

Urmărirea asta o să meargă la infinit ? Cutreierase aproape jumătate lume ca să scape pe sora sa Thea şi, ori de câte ori se credea ajuns la ţintă, soarta îşi bătea joc de el.

Acum nu putea nici măcar să alerge, iar calu-i murise. Al lui Sam însă o fi trăind încă, dar pe unde o fi ?

- Măi Sam, caută, te rog calul tău. Nu pot merge, aşa că vreau să colind localitatea călare, făcând ultima încercare până nu-i prea târziu.

Negrul porni numaidecât în căutarea calului, care, la auzul împuşcăturii, o luase razna. Sam era atât de vessel că prietenului său nu i se întâmplase un rău mai mare.

Bill Gazon se scotoci prin buzunare în căutare de ţigări. Găci chiar, dar vai, cum erau !

- Nu mai e nimic drept pe lumea asta ! Numai nedreptatea triumfă.

Trase un fum, dedându-se la reflexii filozofice, specifice clipelor d deprimare. Dar ce rost avea asta ? Dete să se scoale, dar durerea dela picior îl sili să rămâie culcat.

- Da’ce-i asta cu Sam de zăboveşte atâta ?

Negrul veni însă, însfârşit, cu calul, ajută prietenului său să se urce în şea, iar el merse pe de lături. Se îndreptară astfel spre comună.

Bill Gazon îşi muşcă buzele. Nu era mai bine să se întoarcă şi să aştepte până i s'o înzdreveni piciorul ?

Nu, căci cine ştie dacă ar mai fi curând aşa aproape de sora sa. Să mai încerce odată !

Când ajunseră la primele case ale orăşelului se şi lumina de ziuă. Un bărbat sta în faţa unui han. Bill Gazon îl chemă:

- Allo, prietene ! Te sculaşi cam de vreme.

- Din păcate ! Tocmai au plecat nişte călători.

- Şi ce fel de oameni erau ?

- Apoi, nişte Japonezi, cu două fete fermecătoare, - îi se răspunse.

El îşi lăsă capul pe piept. Toată truda-i fusese zadarnică. Japonezii o şi şterseseră cu sora sa şi prietena ei.

- Am venit prea târziu, Sam ! Hai să ne culcăm ! Îţi vine să urli.